

[Bernhard Baunsgaard]

formål, er så små, at jeg tror selv ikke en finansminister ville bemærke det, hvis der skete en beskedent forhøjelse på 6 eller 8 mill. kr.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 190:

Forslag til lov om ændring af lov om teatervirksomhed.

Af Ingerlise Koefoed (SF) m.fl.
(Fremsat 26/2 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Den lovbestemmelse, SF nu foreslår ændret, har været gældende siden 1976. Baggrunden for, at statens andel af underskuds-dækningen blev fastsat til de 40 pct., der er tale om, mod 50 pct. for provinsens landsdelsscener, var naturligvis, at staten dækker alle udgifter til Det kgl. Teater og på den måde i realiteten yder betydelig mere i tilskud til Københavnsområdet end til nogen anden del af landet.

Selv om Det kgl. Teater er og bør være hele landets teater, er der ingen tvivl om, at det er befolkningen i København, der har langt den bedste mulighed for at overvære forestillingerne dér. Det er der ikke ændret noget ved, og derfor har jeg umiddelbart vanskeligt ved at acceptere, at det nu skulle være helt urimeligt og helt uholdbart, at sta-

ten »kun« yder 40 pct. i København, således som forslagsstillerne hævder det.

Jeg vil gerne komme med nogle få principielle betragtninger om den teaterpolitik, der har været ført.

Vi har siden 1970 indført mange nye bestemmelser i teaterlovgivningen, som var udtryk for en klar decentralisering, ordninger, som overlod til kommunale eller amtskommunale myndigheder at træffe beslutning om teaterstøtten, således at disse beslutninger også fik virkning for det, staten skulle yde. Det gælder også landsdelsscenerne. I mange år har det betydet, at statens bidrag til teaterstøtteordningerne efter kommunale og amtskommunale beslutninger er steget ganske betydeligt, også mere end på mange andre af de kulturelle områder. Nu går udviklingen måske den anden vej, og så kommer man altså og siger, at det er et problem, staten må løse. Det finder jeg ikke rimeligt.

Som bekendt har styrelsen for Den stor-københavnske Landsdelsscene indstillet bl.a. til mig, at Fiolteatret udtræder af landsdelsscenen fra sæsonen 1986-87, og det er naturligvis, sådan har jeg da forstået det, en væsentlig baggrund for dette forslag. Styrelsens indstilling skal godkendes af de bevilgende myndigheder, for statens vedkommende af finansudvalget, og da vil man i givet fald kunne føre denne debat.

Det er med megen beklagelse, styrelsen er fremkommet med denne indstilling om Fiolteatrets udtræden, og det forstår jeg måske godt. Det vil altid være en tung beslutning at skulle reducere et teaters muligheder for at klare sig. Men jeg kan ikke sige mig helt fri for at opfatte styrelsens handling som udslag af en erkendelse af den situation, at der rent faktisk er et meget stort udbud af teaterforestillinger i Københavnsområdet. Det vil man umiddelbart opfatte som noget meget positivt, men det er det ikke, hvis udbuddet er meget større end efterspørgslen. Hvis det er således, det forholder sig, løser man efter min mening ikke problemet ved bare at yde større tilskud til teatrene.

Dette overordnede spørgsmål om de københavnske teatres udbud og deres produktionsapparat finder jeg det rigtigst at man tager stilling til i det udvalg, som netop er nedsat til at forestå en gennemgribende revision af teaterloven.